

Պարույր Սևակ

Իրիկնամուտ

Իր արդուզարդից օրը մերկացավ`
Խափշիկուիու պես,
Ու մնաց այնպես, ինչպես կար` սևո՛ւկ:
Աստղերը վերում`
Շնիկների պես,
Պագեցին կրկին:
Ցրտեց:
Լույսերը հետո՛ կվառվեն:
Օրվա այս պահին
Մեղք է գբաղվել որևէ գործով:
Մեղք է մինչև իսկ շոյել ու սիրել:
Թո՛ղ գսպանակված ու ամենամուտ լռությունը գա,
Ու նրա շնչից`
Թորերի նման դանդա՛ղ ուռչելով`
Ամանեղենը թո՛ղ խոհանոցում ինքն իրեն գնգա,
Իսկ քարանձավում մեր ականջների
Թո՛ղ շղջիկի պես ձայները քնեն,
Եվ աստվածները զարթնեն մեր հոգում`
Մեզ հաշտեցնելով ցրտին ու մթին...
Ի՛նչ լավ է, որ դու
Չես ապրել սիրո արվարձաններում

Եվ միայն նրա կենտրոնը գիտես:
Ի՛նչ լավ է, որ քո
Նորածնորեն դիզված մազերում
Ունես հնաբույր բարության հետքեր՝
Թելեր սպիտակ:
Ի՛նչ լավ է, որ դու լռում ես կողքիս՝
Անտառաբնակ արհաի նման,
Իսկ քո տամկացած աչքերում հիմա
Թառում են ահա փոքրիկ փասյաններ...
Ափսո՛ւ... ուրեմըն՝ լույսերն են վառվում:

26.XI.1963թ.

Երևան